

ІРИНА ВЛАСЕНКО

821.161.2
B58

C 1212259

СИМОН

CF FOLIO

ЛЮСЯ-МАЛЮСЯ

Вона прийшла, непрохана й неждана,
І я її зустріти не зумів.
Вона до мене впливла з туману
Моїх юнацьких несміливих снів.
Вона прийшла, завітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.
І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти...
Прийшла любов непрохана й неждана —
Ну як мені за нею не піти?

Василь Симоненко

Її звали Люся. Маленьке тигреня з «божевільно голубими» очима — кур'єрка обласної друкарні Людмила Павлівна Півторадна. Він закохався з першого погляду. Однак спочатку не зізнавався в цьому навіть собі.

Разом з товаришем Станіславом Буряченком одразу її помітили. Невисоку на зріст, тендітну, синьооку. Буряченко був сміливішим, тож одразу почав залицятися. Василь поки тільки дивився і жадібно проводжав поглядом. Вони обидва нівроку, столичні студенти, симпатичні, чорняві, веселі. Ну, хіба що Василь, серйозніший і задумливіший. Він теж їй одразу сподобався. Але Люся, проста кур'єрка, навіть і не мріяла про таких хлопців.

Якось, коли зайшла в редакцію і Станіслав почав свої звичні жартівливі залицяння, Василь сказав:

— Люся! Люся! Я боюся, що влюблюся.

Вона підвела очі й на мить зупинила на ньому погляд. Ще ніколи не бачила такого гарного чоловіка. Стрункий, рухливий. Темне, майже чорне зачесане назад хвилясте волосся, а очі, наче полум'я... Дивилася і не могла відірватися...

Щоб відчути відгук, не потрібні слова... Він усе зрозумів. Проте наче чекав чогось, ніби готуючись до стрибка. Певно, до стрибка у глибину її синіх очей.

Одного разу зустрів Люсю біля бібліотеки з величезним стосом книжок і підшивок газет. Вона ледь тягнула ту купу, сховавшись за нею по маківку. Кинувся допомагати й сам не знає, як поцілував. Якесь підсвідоме поривання, як цілують милу дитину в солодку рожеву щічку. Дівчина не відштовхнула. Тільки зашарілася й опустила голову.

Щоб остаточно досягти успіху, Василь вирішив причарувати її зробленим власноруч вином із троянд.

— Що це в тебе за пляшка? — запитує Василя журналіст Микола Сніжко, побачивши на столі у товариша пляшку з рожевою рідиною.

— Вино з троянд! — з гордістю каже Василь.

— З троянд? Не чув про таке!

— О, це чарівне вино, яке за легендою, допомогло одному бідному садівнику причарувати княжну, в яку він закохався.

— Ага! То он для чого тобі чарівний трунок... — Сніжко всміхається, знаючи, що Василь давно крутиться біля Люди Півторадної.

— Я сам зробив!

— Сам? Ого! — товариш щиро дивується.

— Мені цю легенду в Тальному розповіли, коли я у відрядження їздив. Там і рецепт дали.

— Так, так... Постривай-но, я занотую — напівжартома Микола кинувся до столу, схопив якийсь папірець і в очікуванні зазмер. — Диктуй!

— Перше: купити або десь роздобути, ну ти розумієш, оберемок троянд. Краще рожевих. Потім перем'яти з цукром пелюстки. М'яти потрібно руками, щоб передати енергію кохання. Коли пустять сік, додати води. А потім чекати, поки заграє.

— І все?

— І все! От і готове вино «СимонЕ», яке причарує навіть Люсьєн, — прохопився він і засміявся.

Для того, щоб спробувала те вино, запросив Люсю на свій день народження. Вона спочатку відмовлялася, говорила, що це незручно йти до хлопця в гості. Та коли він сказав, що на

вечірці будуть усі редакційні, наважилася. Одягнула свою найкращу темно-синю сукню, пришпилила до неї великий бант. Прийшла. Василь страшенно зрадів. Кинувся до неї, допоміг зняти пальто, завів у кімнату. А там повно народу. Усі з дружинами, або парами. Люся розгубилася від націлених на неї прискіпливо-уважних поглядів.

І тут Василь каже: «Знайомтеся, це Люся — любов моя!»

— За це треба випити! — крикнув хтось.

— Так, Люсьєн, ти маєш спробувати найкраще вино з південних виноградників Полтавщини — «СимонЕ!» — проголосив Василь і простягнув Люсі заздалегідь заготовлений келих.

— За кохання! — закричали всі й теж підняли свої келихи.

Люся пригубила...

— До дна! До дна! — закричали всі.

Вона допила вино, відчула, як в голові закрутилося. Тим часом завели патефон і почалися танці. Василь десь зник. І Люся геть розгубилася серед цієї блискучої і розумної компанії. Хто вона серед них? І мізинця їхнього не варта, навіть у прислужниці не годиться. Стояла, мовчала, знічено озиралася. Непомітно шмигнула у коридор, похапцем накинула пальто й вибігла на вулицю.

Холодний січневий вітер схопив її й поніс засніженим містом. Щоки її горіли, вогнем пекла кожна згадувана дрібничка цього дурного вечора. Її незграбна сукня, цей дурнуватий бант. «Навіщо, навіщо він так? Знущається, сміється з мене», — розпачливо думала дівчина, і сльози градом котилися по щоках...

— Стій! Люсю! Стій! — почула позаду голос Василя. — Лець наздогнав! — він зупинив її, чіпляючись за руку, важко віддихуючись, спитав. — Ти чого втекла?

Вона мовчала, не наважуючись видати свою образу. Яке має право ображатися, хто вона така... Він просто грається з нею...

— Кажи! Чому ти пішла? — з ніжною настирливістю і тривогою питав він.

— Соромно. Усім оголосив, що я твоя любов... — нарешті зважилась підняти повні сліз очі.

Василь дивився на неї, і щастя заливало його по маківку. Вона так само нерішуча й скромна, як він. Щось вигадала, дурненька...

— Люсю... — мовив ніжно й докірливо.

— Навіщо ти так зі мною? Навіщо виставляти мене перед усіма? Чи то що я кур'єрка, то можна? — гарячі слова падали, наче іскри з розжареної печі, й шипіли під ногами, остигаючи на холодному асфальті.

— От дурненька! То це ж правда! Хай знають! Я тебе дуже люблю! — Василь нахилився і поцілував її.

І все... Звідки взялася сміливість у завжди сором'язливого з дівчатами хлопця. Слова хвилиєю зринули й потопили Люсю в теплоті й щирості його почуття.

Василь більше не міг займатися справами в очолюваному ним відділі культури обласної газети. У всіх рецензіях на кінофільми й театральні постановки, у всіх оглядах проблем мистецтва й культурного життя Черкащини тепер йому бачилися ці сині божевільні очі, маленькі пальчики, крихітні ніжки.

Стали зустрічатися, гуляли містом, тримаючись за руки, наче діти, цілувалися під кожним деревом. Він наче спраглий припадав до цього чистого юного джерела й не міг напитися.

«Нехай слова ці скучні і бездарні,
Та як мені не написати їх?
Я в них прийду до тихої друкарні
І буду знову втоптувати сніг.

І буду знов у вікна заглядати,
Брехати, що не холодно мені,
Твої нечутні кроки впізнавати
В морозній монотонній тишині.

І цілуватися в провулку до безтями...
Чого б тепер я тільки не віддав,
Щоб тільки знову все було так само,
Як я у вірші цьому пригадав.

Щоб знов були ті суперечки марні,
Щоб від кохання знову я дурів...
Нехай слова ці скучні і бездарні,
Та я їх кров'ю власною зігрів»¹.

¹ В. Симоненко. Люсі.

Люся не переставала дивуватися. Говорила йому про це. Їй важко було повірити, що такий блискучий, такий гарний і розумний хлопець звернув на неї увагу. Вона вважала себе негідною його. Та ще й поет. Які він читав їй вірші! Ніхто ніколи не складав віршів для неї, не дарував квітів, не називав такими милими, дивними іменнями: Люсьок, Малюся, Малюсик, Малюсечка, Кнопочка...

«Говори, говори, Васю», — подумки просила вона, всотуючи кожне слово хлопця, у кохання якого так важко було повірити.

— Люсику, чому ти мені не віриш? — запитує він, жадібно обціловуючи її маленькі пальчики.

— Хто ти, а хто я? Проста кур'єрка... У «Черкаській правді» такі дівчата гарні, розумні... — Люся знічено пересмикує плечима, згадуючи, як пускають бісиків у бік Василя співробітниця газети.

— Та що мені ті дівчата? — гаряче вигукує Василь. — Мені ти потрібна! Ти, розумієш?

— Як мені тобі повірити... — розгублено мовить Люся.

— Просто повір і все. Я тебе кохаю всім серцем! Тільки тебе одну! Твої очі, твоє волосся, твої маленькі ручки. Люся-Малюся моя...

Він несила витримати й цілує, цілує...

— У тебе губи заболять, — усміхається Люся і тихенько відсторонюється від нього.

— Нехай, нехай болять, буду тебе згадувати! — і знову цілує, наче приклеїв його хтось до неї.

Утім, їй важко пручатися такому напору, вона теж закохалася. І сама боїться свого кохання. Воно бачиться таким коротким, скоро минулим. Василь відчуває її сумніви й з усіх сил намагається розвіяти їх. Та його натиск ще більше її відштовхує. Якесь замкнене коло...

Одного разу він не витримує, зривається, починає крокувати перед нею туди-назад.

— Ти віриш мені?

— ...

— Віриш?

Вона мовчить, склала руки на колінах, як маленька сумна пташка, яка ще не знає, що вміє літати, й чекає, коли хтось розбудить і навчить відчувати подих вітру.

Василь зупиняється навпроти, присідає навпочіпки, бере у свої долоні її маленькі ручки, цілує їх і, піднявши на неї погляд, каже:

— Коли б тобі бажав я сліз і муки,
І кари найстрашнішої бажав,
Я б не викручував твої тендітні руки
І в хмурім підземеллі не держав.

Ні, я б не став тебе вогнем палити,
З тобою б розквітався без жалю:
Я б побажав тобі когось отак любити,
Як я тебе люблю.

— Розкажи мені краще про свої Біївці... — просить Люся, лякаючись надто палких рядків.

— Біївці — найкраще село у світі! — він сідає поруч з нею на лавочці, тримаючи за руку, наче Люся може втекти, й веде далі. — Моя мама — найкраща мати. Я люблю їх. Але тебе люблю по-іншому. Ми з тобою обов'язково поїдемо до мами. Я вас познайомлю. Вона тобі сподобається. Вона добра й весела.

— А я? Я їй сподобаюсь? — знову запитує невпевнена в собі дівчина.

— Хіба ти можеш не сподобатися, твоя темно-синя сукенка зводить мене з розуму. Я не кажу вже про очі. Дивитися боляче...

— Чому боляче? — злякано запитує Люся.

— Бо сліпну я від них! — він сердиться на її нездогадливість. — Зачарували вони мене! Спалили до кісток.

Очі Люсі округлюються. Метафори поета сприймаються надто буквально. Вона геть не хоче нікого спалювати.

Побачивши її реакцію, Василь мимоволі стримує своїх коней, вони й правда надто стрімкі й палкі. Він натягує вуздечку, і вудила болісно врізаються йому в губи. Міняє тему. Починає розповідати про діда Федора, про маму, про річку Удай, про те, як він шукав скриню із золотом в ямах Бибиha.

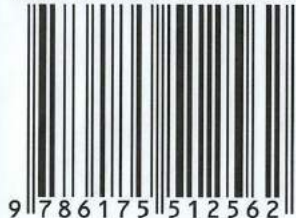
К Н И Ж К И В І Й Н И

Мистецькі біографії

Симон – так називали його друзі в дитинстві. Згодом такий псевдо стоятиме під критичними статтями й фейлетонами журналіста Василя Симоненка. Проте гарячі та відверті вірші, яких так боялися «байстрюки катів осатанілих», підписуватиме переважно своїм ім'ям.

Симоненко не боявся говорити правду, ніколи не був зручним і кишеньковим. Став насправді народним Поетом. Міг би стати другим Шевченком, якби... Смерть ходила за ним назирці. Великою темною рибиною крутилася навколо, коли юнаком заплутався у лататті. Стояла в узголів'ї, коли його ледь живого після падіння з вітряка товариші принесли додому. І вже не відступила, коли внаслідок жорстокого побиття у відділку міліції в нього загострилася давня хвороба. Радянська влада хотіла поховати і його поезію, накладаючи заборону на вірші. Однак слово правди знищити неможливо.

ISBN 978-617-551-256-2

9 786175 512562

Купити книги
на сайті
видавництва
folio.com.ua